

[Statsministeren.]

mon blot et øjeblik overvejet, hvilke konsekvenser det egentlig ville have f. eks. for en borgerlig mindretalsregering, hvis den socialdemokratiske arbejderbevægelse her i landet fremover gennemfører den af venstre og konservative nu legaliserede fremgangsmåde? Har de tænkt på det? Har de overvejet de konsekvenser, en sådan stillingtagen fra milliondeltagere i arbejderbevægelsen ville have på parlamentet og på parlamentets arbejde?

Jeg tilråder de mænd, der satte deres navne under den nye grundlov, at tænke konsekvenserne af deres adfærd grundigt igennem. De skal ikke gøre det for regeringens skyld, heller ikke for socialdemokratiets skyld; jeg tror nok, vi klarer os; men de bør gøre det af hensyn til grundloven og af hensyn til ønsket om et sundt og handlekraftigt folkestyre fremover under en hvilken som helst regering, dette land har.

Forsvarsministeren vil tale efter mig og udførligt gå ind på de forsvarsmæssige problemer, men jeg vil gerne selv til afslutning gøre et par bemærkninger om de udtalelser, der efter forliget er fremsat om regeringens stilling til forsvarssagen, og jeg vender mig direkte til vore ivrigste angribere, til de konservative. Den konservative ordfører sagde til mig, at de konservative meget nøje ville mærke sig, om vi — som den ærede ordfører udtrykte sig — oftere anvendte forsvarspolitikken som „byttepenge i handel med det radikale venstre“. Jeg har noteret mig denne egenartede advarsel og vil gerne kvittere for den.

Det er ikke regeringen eller socialdemokratiet, som har anvendt forsvarssagen som byttepenge i handel med andre. Jeg benægter det ærede medlem hr. Aksel Møllers ret til en sådan udtalelse. Det er det konservative folkeparti først og fremmest, som — i en fanatisk kamp mod en regering, hvis parlamentariske flertal var konstateret — har tilsidesat ethvert sagligt hensyn, og så hensynet til forsvarssagen, „livssagen“,

som det hed, dengang der var en ideel linie i konservativ politik. Med hvilken ret kan danske konservative, som bærer sig sådan ad, og som samtidig har tryglet og bedt om radikal støtte til en borgerlig sammenrotning, overhovedet bebrejde socialdemokratiet noget som helst? Det er groft og let gennemskueligt politisk hykleri.

I „Nationaltidende“ har man endog haft den dristighed at kalde det forlig, der er afsluttet mellem regeringen og det radikale venstre, for „skamløst“ og „uhæderligt“. Nu ved enhver, under hvilke omstændigheder forliget kom tilveje, dette forlig, som er økonomisk politisk betinget, og som denne regering naturligvis vedstår. Enhver ved, at forliget kom til verden, efter at de konservative højtideligt havde kundgjort for alt folket, at denne foragtelige socialdemokratiske regering ville de ikke betro 5 øre. Tænkte de mænd, der fostrede denne parole, på, hvilke af folkestyrets værdier, hvilke af de ved loyalitet og trofasthed hos det store flertal af landets borgere skabte demokratiske traditioner de herved bragte i fare? Tænkte de på, hvad dette lands arbejdere eventuelt måtte mene om værdien af et nationalt sammenhold om landets forsvars- og udenrigspolitik med partnere, der opførte sig sådan — så tankeløst? Tænkte de på det? Nej, den frygtede arbejderregering med dens beskæftigelsespolitik og reformprogram skulle væk. Om den så skal sultes ud, skal den væk, skrev man frimodigt med tommehøje bogstaver i den konservative presse og velsignet af den konservative partiledelse. Blæse være med forsvarssagen, blæse være med hvad en arbejderregering har gjort af indsats, og hvad socialdemokratiet efter krigen har gjort af indsats på dette område. Hvor var „livssagen“, hvor var de ideelle følelser hos det konservative folkeparti i den periode, da denne politik blev grundlagt?

De herrer bruger ord som skamløst og uhæderligt! Det er stærke ord. Men de rammer ikke os. De rammer først og fremmest den idéløse konservatisme, som i sin